

Kız ve Konuşan Tilki

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Konuşan Tilki

Ebru Mina TOMURCUK

Maya evinin arkasındaki ormana seke seke girdi, kırmızı çizmeleri su birikintilerinde şıp şıp ses çıkarıyordu. Hurdal sarısı yağmurluğunu giymiş, hazinelerle dolu yeşil bir bez çantası taşıyordu. Hava ıslak yaprak ve tatlı bir şey kokuyordu. Maceraları severdi ama planın tamamını dinlemeyi hiç beklemezdi. Bugün, kendi kendine söz verdi, daha iyi dinleyecekti.

Ağaçların derinliklerinde, beyaz göğüslü ve parlak kehribar gözlü, kıvılturuncu bir tilki yosunlu bir kütüğün üstünde oturuyordu. Bir kulağı çentikliydi ve boynundaki örgülü ot kordonundan küçük bir meşe palamudu tılsımı sarkıyordu. "Merhaba, küçük gezgin," dedi. Maya nefesini tuttu. Konuşan bir tilki! "Bir sır biliyorum," diye ekledi gür kuyruğunu şakacı bir hareketle sallayarak.

"Bir pınar unutuldu," dedi adı Rowan olan tilki. "Suyu bir zamanlar baharda ormanı uyandırırdu. Şimdi yaprakların ve taşların altında uyuyor. Ben yalnızca bilmecelemlerle konuşurum ama sana yol gösterebilirim. İpuçlarımı çöz, onu bulacaksın." Maya ellerini cırptı. "Bilmecelere bayılırım!" diye bağırdı. "Tahmin etmekte çok iyiyimdir."

Rowan'ın gözleri parladı. "Öyleyse dikkatle dinle," dedi. "Bir yüzüm ve iki elim var ama kolum ve bacağım yok. Tik tak ederim ama hiç yürümem. Ben neyim?" Maya düşünmeden, "Bir saat!" diye bağırdı. "Tik tak sesini takip et," dedi Rowan. Tik tak sesine doğru koştu ama bu yalnızca bir ağaçkakanın ağaca vurmasıydı.

Maya yanakları kızarmış halde geri kořtu. "Çok hızlı tahmin ettim," diye itiraf etti. Rowan başını salladı. "Bilmeceler dikkatle dinlemeyi ödüllendirir. Tekrar dene. Bir yatağım var ama hiç uyumam. Bir ağzım var ama hiç konuşmam. Ben neyim?" Maya tahmin etmek için ağzını açtı, sonra durdu. Kelimeleri yavaşça tekrarladı. "Bir yatak... bir ağız..." Etrafına baktı ve nehri gördü. "Bir nehir!" dedi.

"Güzel," dedi Rowan. "Şimdi nehri akıntıya karşı takip et ama acele etme. Sıradaki ipucu kıyısında saklı." Maya akan suyun yanında yürüdü, izleyerek ve dinleyerek. Düz taşları, açılan eğrelti otlarını ve küçük mavi bir kelebeği fark etti. Tahmin etmediği için kendisiyle gurur duydu. Geçerken orman fısıldıyor gibiydi.

Kısa süre sonra Rowan yanında belirdi. "Öğreniyorsun," dedi. "İşte sıradaki bilmecen: Gençken uzunum, yaşlandığımda kısayım. Ben neyim?" Maya doğum günü mumlarını düşündü. "Bir mum!" dedi ama sonra kaşlarını çattı. "Hayır, bu bir orman için doğru değil." Ağaçlara baktı ve minik bir filiz ile kocaman yaşlı bir kütük gördü. "Bu bir ağaç!"

Rowan'ın kuyruğu sallandı. "Evet! Ve bak—ormandaki en yaşlı ağaç sıradaki dönüşü işaret ediyor." Kökleri uyuyan ejderhalar gibi olan dev bir meşeye yürüdüler. "Şimdi," dedi Rowan, "Kilitlerim var ama kilidim yok, boşluğum var ama odam yok. İçeri girebilirsin ama dışarı çıkamazsın. Ben neyim?" Maya çenesine dokundu. "Bir klavye?" diye tahmin etti. Rowan başını salladı.

Maya sinirlendi. "Sürekli yanlış yapıyorum!" dedi. Rowan yanına oturdu. "Tahmin etme. Her kelimeyi dinle. Kilitler... boşluk... içeri gir..." Maya gözlerini kapattı. Bir klavye hayal etti ama bu ormanda yoktu. Sonra bir harita düşündü. "Bir haritanın anahtarları ve boşluğu var," dedi yavaşça. "Ama içeri girmek?" Gözlerini açtı. "Bir kitap! Bir hikâyeye girebilirsin!"

"Kesinlikle," dedi Rowan. "Ve kitaplar řu meřenin kovuęunda saklı." İęeride Maya kűęűk, deri kaplı bir defter buldu. Sayfaları boştu. "Pınarın hikâyesi suyla yazılmış," diye açıkladı Rowan. "řimdi bunu çűz: Canlı deęilim ama bűyűrűm. Cięerlerim yok ama havaya ihtiyaım var. Aęzım yok ama su beni öldűrűr. Ben neyim?"

Maya ailesiyle yaktığı kamp ateşini hatırladı. "Ateş!" dedi. "Ateş havayla büyür ve su onu söndürür." Rowan başını salladı. "Evet. Ve ateşin eski evi baca kayasıdır. Oraya git." Maya baca şeklinde yüksek bir kayaya yürüdü. Tabanında küçük, kuru ve çatlak bir taş çanak buldu. "Pınar bu mu?" diye sordu. "Boş."

"Pınar burada değil," dedi Rowan. "Dere başladığı yerdeki eğrelti otlarının altında saklı. Ama önce son bir bilmece: Atmayan bir kalbim var, kapısı olmayan bir evim. Çatlayabilirim ama kırılamam. Ben neyim?" Maya bir yemiş düşündü. "Bir meşe palamudu!" dedi, Rowan'ın tılsımına bakarak. "Kordonundaki gibi."

Rowan'ın kehribar gözleri parladı. "Evet. Ve meşe palamutları yeni pınarların doğduğu yere düşer." Onu sık bir eğretili otu öbeğine götürdü. "Şimdi dinle." Maya hareketsiz durdu. Yaprakların altında bir fısıltı gibi ince bir şırıltı duydu. Eğretili otlarını yana itti ve yerden suyun fışkırdığını gördü. "Pınar!" diye bağırdı. "Onu bulduk!"

Berrak su taşların üzerinden akıyor ve kuru çanak doluyordu. Su yayıldıkça minik yeşil filizler topraktan yükseldi. Çiçekler açtı ve bütün orman uyanıyor gibiydi. Kuşlar öttü ve hava yeniden tatlı koktu. "Başardın," dedi Rowan. "Tahmin ederek değil, dinleyerek." Maya aralıklı dişleriyle gülümsedi, gururlu ve mutluydu.

Maya diz çöküp ellerini serin suya daldırdı. "Teşekkürler, Rowan," dedi. "Dinlemenin her sorunu çözmenin en iyi yolu olduğunu öğrendim." Rowan başını eğdi. "Ve sabırlı olmayı öğrendin. Bu hayat boyu sürececek bir armağandır." Meşe palamudu tılsımına dokundu. "Orman seni hatırlayacak, Maya."

Maya çiçek açmış ormandan eve yürüdü, çantası bahar çiçekleriyle doluydu. Rowan'ı ve pınarı ziyaret etmeye geri döneceğini biliyordu. Ama bilmecelerini de kalbinde taşıyacağını biliyordu. Bir sorun çok zor görüldüğünde duracak, dikkatle dinleyecek ve her kelimeyi düşünecekti. Ve keşfetti ki bu, her yanıtı bulmanın en iyi yoluydu.